

KRUNA PONOĆI

Stakleni presto, drugi deo

SARA DŽ. MAS

Preveo
Ivan Jovanović

Laguna

Naslov originala

Sarah J. Maas

CROWN OF MIDNIGHT

Text copyright © Sarah J. Maas 2013

Map copyright © Kelly de Groot 2012

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

KRUNA PONOĆI

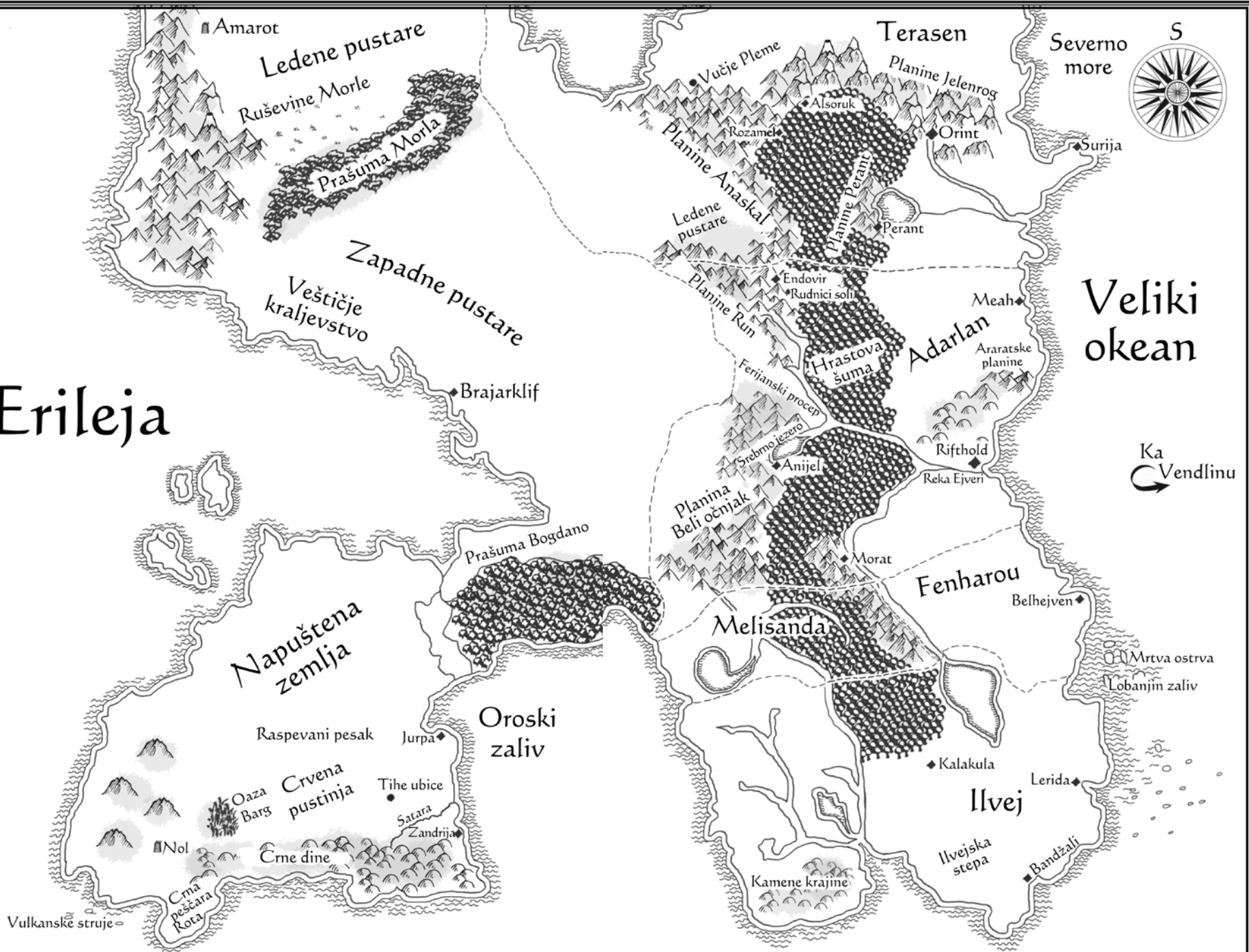

© Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Erileja

PRVI DEO
KRALJEVA ZATOČNICA

❧ Prvo poglavlje ❧

Kapci koji su landarali na olujnom vetru bili su jedini znak njenog ulaska. Niko je nije primetio kada se uzverala uz baštenski zid mračnog zamka, a zbog grmljavine i vetra koji je šibao s obližnje pučine niko je nije čuo kad se popela uz oluk, skočila na prozorski sims i ušunjala u hodnik na spratu.

Kraljeva zatočnica se pribila u jednu nišu čim je začula bat prilazećih koraka. Skrivena pod crnom maskom i kapuljačom, naterala je sebe da se stopi sa senkama i da postane tek pramičak tame. Jedna služavka je prošla pored nje teškim koracima, zaputivši se ka otvorenom prozoru, pa ga je zatvorila gundajući. Nekoliko trenutaka kasnije otišla je niz stepenište na suprotnom kraju hodnika. Devojka nije primetila mokre tragove na patosu.

Munja je sevnula, obasjavajući hodnik. Krvnica je duboko udahнула, prisećajući se tlocrta koji je upamtila za tri dana što ih je provela posmatrajući zamak u predgrađu Belhejvena. Petora vrata sa obe strane hodnika. Spavaća soba lorda Nirala je iza trećih vrata s leve strane.

Osluškivala je da li još neki sluga dolazi, ali kuća je bila tiha dok je oluja divljala napolju.

Tiha i neprimetna kao avet, pošla je niz hodnik. Vrata spavaće sobe lorda Nirala otvorila su se uz neznatnu škripu. Sačekala je da opet zagrmi pre nego što je zatvorila vrata za sobom.

Još jedan blesak munje obasjao je dve prilike koje su spavale u krevetu sa baldahinom. Lord Niral nije bio stariji od trideset pet godina, a njegova žena, tamnokosa i prelepa, duboko je spavala u njegovom naručju. Šta li su njih dvoje učinili pa uvredili kralja toliko da on hoće da budu mrtvi?

Prišunjala se ivici kreveta. Nije njeno da postavlja pitanja. Njeno je da se pokorava. Njena sloboda zavisi od toga. Pri svakom koraku prema lordu Niralu ona se u mislima preslišavala kakav je plan.

Mač joj je jedva čujno iskliznuo iz kanija. Udahnula je duboko i drhtavo, pripremajući se za ono što sledi.

Lord Niral je širom otvorio oči baš u trenutku kada je kraljeva zatočnica digla mač nad njegovom glavom.

❧ Drugo poglavlje ❧

Selena Sardotijen je odsečno koračala hodnicima staklenog zamka u Riftholdu. Teška vreća, koju je držala u jednoj ruci, njihala se sa svakim njenim korakom, povremeno je udarajući po kolenima. Iako je nosila crni plašt s kapuljačom koja joj je skrivala veći deo lica, stražari je nisu zaustavljali dok je išla prema savetničkoj odaji kralja Adarlana. Dobro su znali ko je ona – i šta ona radi u kraljevo ime. Kao kraljeva zatočnica, ona je iznad njih. Zapravo, malo je ljudi u zamku koji su sada iznad nje. A još je manje žitelja zamka koji od nje ne strahuju.

Prišla je otvorenim staklenim vratima, a plašt joj se vijorio iza leđa. Stražari levo i desno od vrata stali su mirno kada im je klimnula pre nego što je ušla u odaju. Njene crne čizme bile su bezmalo nečujne po podu od crvenog mermera.

Na staklenom prestolu u središtu prostorije sedeo je kralj Adarlana, a njegove tamne oči bile su uprte u vreću koja joj se klatila iz šake. Baš kao poslednja tri puta, Selena je pala na koleno pred njegovim prestolom i pognula glavu.

Dorijan Havilijard stajao je pored očevoeg trona – a ona je osećala da su njegove safirne oči uprte u nju. U podnožju

postolja, uvek između nje i kraljevske porodice, stajao je Kejol Vestfal, kapetan Garde. Pogledala ga je iz senki svoje kapuljače, odmeravajući crte njegovog lica. Bio je bezizražajan kao da je ona neki stranac. Ali to se i moglo očekivati i bilo je samo deo igre u kojoj su se proteklih nekoliko meseci toliko izveštili. Kejol joj je možda prijatelj, možda je ona nekako počela da mu veruje, ali on je i dalje kapetan – i dalje je odgovoran za kraljevske živote u ovoj prostoriji, koji su vredniji od svih ostalih. Kralj je progovorio.

„Ustani.“

Selena je visoko digla glavu, pa je ustala i smakla kapuljaču.

Kralj joj je mahnuo, a opsidijanski prsten na njegovoj ruci blesnuo je na popodnevnom svetlu. „Je li učinjeno?“

Selena je jednu šaku u rukavici gurnula u vreću, pa je bacila ka njemu odsečenu glavu. Niko ni reč nije izustio dok se kotrljala po podu, a kruto i trulo meso prostački lupalo po mermeru. Glava je prestala da se kotrlja pred podnožjem postolja, a oči prekrivene skramom zurile su u kitnjasti stakleni svećnjak koji je visio s tavanice.

Dorijan se ispravio, pa skrenuo pogled s glave. Kejol je samo zurio u nju.

„Opirao se“, kazala je Selena.

Kralj se nagnuo napred, odmeravajući pogledom izubijano lice i krzave posekotine na vratu. „Jedva ga prepoznajem.“

Selena mu se malčice iscerila, premda joj se grlo steglo. „Bojim se da odsečene glave ne trpe najbolje putovanje.“ Opet je gurnula ruku u vreću pa izvadila odsečenu šaku. „Evo njegovog pečatnog prstena.“ Pokušala je da se ne usredsređuje previše na raspadajuće meso koje je držala, pošto je sa svakim danom sve više smrdelo. Pružila je šaku Kejolu, čije su bronzane oči bile zagledane u neku daljinu dok je uzimao šaku od nje i pružao je kralju. Kralj se iskezio,

ali je skinuo prsten sa ukrućenog prsta. Bacio je šaku njoj pred noge, zagledajući prsten.

Dorijan se ukočio stojeći pored svog oca. Nije se činilo da mu njena prošlost smeta dok je učestvovala u nadmetanju. Šta je on *očekivao* da će se dogoditi kada ona postane kraljeva zatočnica? Mada, verovatno bi se većini ljudi utroba prevrnula kada im pogled padne na odsečene udove i glave – čak i nakon decenija života pod adarlanskom vlašću. A Dorijan, koji nikada nije bio u bici, nikada nije video ni redove okovanih zarobljenika kako se vuku prema gubilištima... Možda bi trebalo da bude zadivljena što on još nije povratio.

„Šta je s njegovom ženom?“, zatražio je da čuje kralj, ne prestajući da prevrće prsten u ruci.

„Okovana je za ostatke svog supruga i bačena na dno mora“, odgovorila je Selena opako se cereći, pa je iz vreće izvadila vitku i bleđu šaku. Na njoj je bila zlatna burma, a na burmi urezan datum venčanja. Pružila ju kralju, ali on je odmahnuo glavom. Nije se ni usudila da pogleda Dorijana ili Kejola dok je vraćala žensku šaku u debelu platnenu vreću.

„Onda, u redu“, promrmljao je kralj. Ona nije ni mrdala dok je on pogledom leteo po njoj, vreći, glavi. Nakon jednog trenutka koji je predugo trajao, on je opet progovorio. „Ovde, u Riftholdu, postoji pobunjenički pokret, koji je svakim danom sve veći. Grupa pojedinaca spremnih na sve samo da mene svrgnu s prestola – i pokušavaju da mi remete planove. Tvoj naredni zadatak jeste da ih pronađeš i ukloniš sve do jednoga, pre nego što postanu prava pretnja po moje carstvo.“

Selena je stisla vreću tako čvrsto da su je prsti zaboile. Kejol i Dorijan su sada zurili u kralja, kao da i oni prvi put čuju za to.

Čula je kako se šapuće o pobunjeničkim snagama pre nego što je završila u Endoviru – *upoznala* je zarobljene pobunjenike dok je bila u rudnicima soli. Ali da pobunjenički pokret raste u samom srcu prestonice; da ih *ona* uklanja jednog po jednog... I planovi – kakvi planovi? Šta pobunjenici znaju o kraljevim spletkama? Potisnula je ta pitanja duboko, duboko, duboko, sve dok nije bilo ni trunčice mogućnosti da ih on vidi na njenom licu.

Kralj je zalupkao prstima po doručju svog prestola, drugom rukom se i dalje igrajući Niralovim prstenom. „Ima nekoliko ljudi na mom spisku mogućih izdajnika, ali davaću ti samo jedno po jedno ime. Ovaj zamak je krcat uhodama.“

Kejol se na to ukočio, ali kralj mu je mahnuo i kapetan joj je prišao, lica i dalje bezizražajnog dok je Seleni pružao list hartije.

Dok joj je Kejol davao list, ona se borila s porivom da mu se zagleda u lice, iako su se njegovi prsti u rukavicama očešali o njene pre nego što je pustio papir. Pazeći da joj se na licu ništa ne vidi, pogledala je hartiju. Na njoj je bilo jedno jedino ime: *Arčer Fin*.

Morala je da prikupi svu svoju snagu volje i nagon za samoočuvanjem kako bi prikrila koliko je zatečena. Ona poznaje Arčera – još od trinaeste godine, kada je dolazio na podučavanje u Utvrdu ubica. Bio je nekoliko godina stariji od nje i već veoma tražen kao naložnik... a bila mu je potrebna obuka kako da se zaštititi od svojih prilično ljubomornih klijentkinja i njihovih muževa.

Nije mu smetala njena besmislena devojačka zaljubljenost u njega. Zapravo, puštao ju je da se igra očijukanja s njim, što se obično završavalo tako što se ona raspadala od kikotanja. Naravno, nije ga videla nekoliko godina – još pre nego što je završila u Endoviru – ali nikada ne bi ni pomislila

da je on sposoban za tako nešto. Bio je zgodan, nežan i pravi veseljak, a ne izdajnik krune toliko opasan da kralj hoće da ga vidi mrtvog.

Bilo je to besmisleno. Od koga god da kralj dobija obaveštenja, taj je prokleta budala.

„Samo on ili i svi njegovi klijenti?“, istrtljala je Selen.

Kralj joj se lagano nasmešio. „Poznaješ Arčera? Nisam iznenađen.“ Bilo je to izrugivanje – izazov.

Samo je zurila preda se, terajući se da bude spokojna, da diše. „Nekada sam ga poznavala. On je izvanredno dobro čuvan. Biće mi potrebno neko vreme da se provučem kroz njegovu odbranu.“ Tako pažljivo izrečeno, tako nehajno sročeno. Vreme joj je zapravo potrebno da bi otkrila kako se Arčer umešao u sve to – i da li kralj govori istinu. Ako je Arčer zaista izdajnik i pobunjenik... pa, kasnije će smisliti šta da radi.

„U tom slučaju, imaš mesec dana na raspolaganju“, odgovorio joj je kralj. „A ako do tada ne bude pokopan, možda ću razmisliti o tvom nameštenju, devojko.“

Ona je klimnula glavom, pokorno, krotko, ljubazno. „Hvala vam, vaše veličanstvo.“

„Kada budeš uklonila Arčera, daću ti sledeće ime na mom spisku.“

Toliko dugo je izbegavala politiku – a naročito pobunjenike – a sada je do guše u svemu tome. Baš divno.

„Budi brza“, upozorio ju je kralj. „Budi diskretna. Isplata za Nirala te već čeka u tvojim odajama.“

Selena je opet klimnula i gurnula hartiju u džep.

Kralj je zurio u nju. Selen je skrenula pogled, ali je naterala krajičak usana da joj se trzne naviše, a oči da joj zablistaju od lovačkog ushićenja. Kralj se napokon zagledao u

tavanicu. „Uzmi tu glavu i odlazi.“ Gurnuo je u džep Niralov pečatni prsten, a Selena je suzbila gađenje. Trofej.

Zgrabila je glavu za tamnu kosu, pa onda odsečenu šaku, i tutnula sve u vreću. Samo jednom pogledavši Dorijana, koji je prebledeo kao kreč, okrenula se u mestu i otišla.

Dorijan Havilijard je nemo stajao dok su sluge menjale raspored u dvorani i vukle ogromni hrastov sto i kitnjaste stolice u središte prostorije. Za tri minuta počinje zasedanje Saveta. Skoro da nije čuo kada je Kejol otišao, rekavši da bi voleo da dodatno ispita Selenu. Njegov otac je samo progundao dozvolu.

Selena je ubila nekog čoveka i njegovu ženu. A njegov otac je to naredio. Dorijan skoro da nije mogao da gleda ni jedno ni drugo. Mislio je da mu je pošlo za rukom da ubedi oca da preispita svoju surovu politiku nakon pokolja onih pobunjenika u Ilveju malo pre Julmasa, ali izgleda da ipak ništa nije postigao. A Selena...

Čim su sluge završile s nameštanjem stola, Dorijan je seo na svoje uobičajeno mesto, s očeve desne strane. Savetnici su počeli da pristizu, a s njima i vojvoda Perington, koji je odmah prišao kralju i počeo nešto da mu mrmlja, suviše tiho da bi Dorijan mogao da čuje.

Dorijan nikome ništa nije pričao, već je samo zurio u stakleni bokal s vodom ispred sebe. Selena maločas nije ličila na sebe.

Zapravo, ona je takva poslednja dva meseca, otkad je postavljena za kraljevu zatočnicu. Nema više njenih ljupkih haljina i kitnjaste odeće – sve je to zamenjeno strogim i uskim crnim tunikama i pantalonama, a kosa joj je skupljena

u dugu pletenicu što pada u nabore onog crnog plašta koji ona stalno nosi. Postala je prelepa utvara – a kada ga pogleda, kao da i ne zna ko je on.

Dorijan je bacio pogled ka otvorenom dovratku, kuda je ona nestala pre svega nekoliko trenutaka.

Ako ona može tako da ubija ljude, onda bi joj bilo veoma lako da ga prevari i navede da poveruje kako je osećala nešto prema njemu. Samo da bi ga učinila svojim saveznikom – kako bi ga navela da je on *zavoli* dovoljno da se zarad nje suprotstavi ocu, kako bi se postarao da bude postavljena za zatočnicu...

Dorijan nije mogao naterati sebe da dovrši tu misao. Posetiće je – možda sutra. Samo da bi video ima li nekih izgleda da je pogrešio.

Ali nije mogao a da se ne zapita da li je on Seleni ikada nešto značio.

Selena je brzo i tiho hodala dvorskim hodnicima i stepeništima, krećući se sada već dobro poznatim putem do kanalizacije. Bio je to isti onaj potok koji je tekao pored njenog tajnog tunela, premda je smrdeo daleko gore, zahvaljujući tome što su sluge skoro svakog sata bacale otpad u njega.

Njeni, a potom još jedni koraci – Kejolovi – odjekivali su dugim podzemnim prolazom. Ali ona ni reč nije rekla sve dok nije stala na sam rub vode, gledajući nekoliko zasvođenih tunela koji su se otvarali sa obe strane reke. Tu nije bilo nikoga.

„Dakle“, kazala je ona ne osvrćući se, „hoćeš li da se pozdraviš, ili ćeš samo da me pratiš?“ Okrenula se da ga pogleda u lice, a ona vreća joj se još klatila u ruci.

„Da li ti i dalje glumiš kraljevu zatočnicu, ili si opet Selena?“ Njegove bronzane oči presijavale su se na svetlosti baklji.

Naravno da je Kejol primetio razliku; on sve primećuje. Nije znala da li joj je zbog toga drago ili ne. Naročito pošto su mu reči malo zajedljive.

Pošto ona ništa nije odgovorila, on ju je upitao: „Kako je bilo u Belhejvenu?“

„Isto kao i uvek.“ Tačno je znala šta je hteo da kaže; zanimalo ga je kako je prošao njen zadatak.

„Pružao je otpor?“ Klimnuo je ka vreći u njenoj ruci.

Ona je slegla ramenima i opet se okrenula prema tamnoj reci. „Izašla sam na kraj s njim.“ Bacila je vreću u kanalizaciju. Nemo su gledali kako najpre pluta kao plovak, pa lagano tone.

Kejol se nakašljao. Ona zna koliko mu je to mrsko. Kada je otišla na prvi zadatak – na jedan posed uz obalu, u Meahu – on je bio toliko uznemiren pre nego što je krenula da je iskreno mislila da će je zamoliti da ne ide. A kada se vratila, noseći odsečenu glavu dok su na sve strane kružile glasine o ubistvu ser Karlina, bilo mu je potrebno nedelju dana da je samo pogleda u oči. Ali šta je on pa očekivao?

„Kada ćeš krenuti s novim zadatkom?“, upitao ju je.

„Sutra. Ili prekosutra. Moram da se odmorim“, brzo je dodala kada se namrštitio. „Osim toga, biće mi potrebno svega dan ili dva da otkrijem koliko je Arčer dobro čuvan i da vidim kako ću mu prići. Nadam se da mi neće ni biti potrebno tih mesec dana koliko mi je kralj dao vremena.“ A nadala se da će i Arčer moći da joj odgovori kako je dospelo na kraljev spisak i na koje je to tačno *planove* kralj mislio. Onda će ona smisliti šta da radi s njim.

Kejol je stao pored nje, i dalje zureći u prljavu vodu, u kojoj je vreću bez ikakve sumnje zahvatila struja i odnela u reku Ejveri i potom u more. „Hteo bih da te ispitam.“

Ona je digla obrve. „Zar me nećeš pre toga makar izvesti na večeru?“ On ju je mrko pogledao, a ona se napućila.

„Nije to šala. Hoću da čujem pojedinosti o onome što se desilo s Niralom.“

Samo mu se iscerila i obrisala rukavice o pantalone pre nego što je krenula nazad uz stepenište.

Kejol ju je zgrabio za ruku. „Ako je Niral pružao otpor, možda je bilo svedoka koji su čuli...“

„Nije bilo nikakve buke“, prasnula je, pa se otrgla od njega i ljutito požurila uz stepenište. Nakon dve nedelje provedene u putu, sve što je želela bilo je da *spava*. Čak joj je i šetnja do sobe bila naporna. „Nema potrebe da me *ispituješ*, Kejole.“

On ju je opet zaustavio, na jednom odmoristu koje je u potpunosti bilo u senkama, tako što ju je čvrsto uhvatio za rame. „Kada odeš“, kazao je, a daleke baklje su obasjavale muževne crte njegovog lica, „nemam *nikakve* predstave šta ti se dešava. Ne znam da li si povređena, ili truliš u nekom šancu. Juče sam čuo glasine da su uhvatili ubicu odgovornog za Niralovu smrt.“ Uneo joj se u lice i promuklim glasom kazao: „Dok danas nisi stigla, mislio sam da si to *ti*. Samo što nisam pošao da te tražim.“

Pa, to objašnjava zašto je videla da je Kejlov konj osedlan u konjušnici kada je stigla. Uzdahnula je, a lice joj je odjednom poprimilo nežniji izraz. „Veruj malo u mene. Na kraju krajeva, ipak sam kraljeva zatočnica.“

Nije stigla ni da se pribere pre nego što ju je privukao uz sebe i čvrsto zagrlio.

Nije oklevala da uplete ruke oko njegovih ramena, duboko udišući njegov miris. Nije je zagrlio još od onog dana kada je saznala da je zvanično pobedila u nadmetanju, mada se u mislima često vraćala na taj zagrljaj. A žudnja za tim nije prestajala da bukta u njoj čak ni dok ga je sada grlila.

Njegov nos je očešao mesto gde joj se vrat spajao s ramenom. „Bogovi na nebesima, grozno smrdiš“, promrmljao je.

Ona je zasiktala i odgurnula ga, sada istinski crveneći. „Nošenje delova mrtvih tela baš i ne pogoduje mirišljivosti, naročito ako to traje nedeljama! A da mi je možda bilo dato dovoljno vremena da se okupam, umesto što mi je naređeno da se *smesta* pojavim pred kraljem i predam mu izveštaj, možda bih...“ Zaćutala je kada je videla kako se on ceri, pa ga je opaučila po ramenu. „Idiote.“ Selena ga je uhvatila pod ruku, pa ga je povukla uz stepenište. „Hajdemo lepo u moje odaje, pa da me ispitaš kao pravi gospodin.“

Kejol je frknuo i munuo je laktom, ali nije se otimao.

Nakon što se Lakonoga smirila dovoljno da Selena može da progovori a da ne bude olizana, Kejol je iscedio iz zatočnice sve do poslednje pojedinosti, pa je otišao obećavši da će se vratiti za nekoliko sati da bi večerali. A nakon što je pustila da Filipa poskakuje oko nje dok je bila u kadi i da kuka zbog stanja njene kose i noktiju, Selena se skljkala na svoj krevet. Lakonoga je skočila pored nje i sklupčala joj se uz bok. Mazeći psa po svilenkastom zlatnom krznu, Selena je zurila u tavanicu, a iznurenost joj je sipila iz bolnih mišića.

Kralj joj je poverovao.

A Kejol nijednom nije posumnjao u njenu priču dok se raspitivao o njenom zadatku. Nije mogla da se reši da li se

zbog toga oseća samozadovoljno, razočarano ili da oseća grižu savesti. Ali laži su joj samo letele s jezika. Niral se probudio trenutak pre nego što ga je ubila, morala je da zakolje ženu da bi je sprečila da ne vrišti, a borba je bila malčice prljavija nego što bi ona volela. Ubacila je i prave detalje: prozor u hodniku na spratu, oluju, sluškinju sa svećom... Najbolje laži uvek su izmešane s istinom.

Selena je zgrabila medaljon koji joj je ležao na grudima. Elenino oko. Nije videla Elenu od njihovog poslednjeg susreta u grobnici; nadala se da će je avet drevne kraljice ostaviti na miru sada kada je postala kraljeva zatočnica. Ipak, tih meseci otkad joj je Elena dala medaljon da bi je štitio, on je Seleni počeo da pruža neku sigurnost. Metal je uvek topao, kao da je živo biće.

Čvrsto ga je stisla. Kad bi kralj znao istinu o tome šta je ona uradila – šta radi već dva meseca...

Na prvi zadatak pošla je nameravajući da brzo ukloni svoju metu. Pripremala se za ubistvo, govoreći sebi da je ser Karlin samo stranac i da joj njegov život ne znači ništa. Ali kada je stigla do njegovog imanja i videla kako se neobično blago ophodi prema svojim slugama, kada ga je videla kako svira liru s putujućim minstrelom koji je potražio sklonište u njegovoj dvorani, kada je shvatila za čije ciljeve radi... nije mogla. Pokušala je da sebe natera, namoli i podmiti. Ali nije mogla.

Ali ipak je morala da inscenira poprište ubistva – i telo.

Lordu Niralu je pružila isti izbor kao ser Karlinu: da *smesta* umre ili da inscenira svoju smrt i pobjegne – da pobjegne daleko i da nikada više ne koristi svoje pravo ime. Od četvorice ljudi koje je do sada trebalo da ukloni, svi su odabrali da pobjegnu.

Nije im bilo teško da se rastanu od svog pečatnog prstenja ili drugih poznatih predmeta. A palo im je još lakše da joj

daju svoje spavačice da ih ona raseče u skladu s ranama za koje će tvrditi da im je nanela. Bilo joj je lako da nabavi i tela.

Bolnice stalno bacaju sveže leševe. Nikada joj nije bilo teško da nađe leš koji liči na njenu metu – naročito pošto su poprišta njenih ubistava bila dovoljno daleko da meso ima vremena da istruli.

Nije znala kome je zapravo pripadala glava lorda Nirala – već samo da je imao sličnu kosu, pa je lepo poslužila kada je malo isekla lice i pustila da se sve malčice raspadne. Šaka je takođe bila s tog leša. A gospina šaka... to je odsekla s jedne mlade žene koja tek što je prokrvarila, pa je preko noći umrla od bolesti koju bi pre deset godina nadareni vidar s lakoćom izlečio. Ali pošto više nema magije, a svi ti mudri vidari su ili povešani ili spaljeni na lomačama, ljudi umiru kao muve. Umiru od glupih bolesti, koje su nekada bile izlečive. Okrenula se na bok i zabila lice Lakonogoj u meko krzno.

Arčer. Kako da inscenira *njegovu* smrt? On je toliko poznat i tako lako prepoznatljiv. Nije mogla ni zamisliti da je on nekako povezan s tim tajnim pokretom, šta god to bilo. Ali ako je na kraljevom spisku, možda je u godinama otkad ga je poslednji put videla Arčer iskoristio svoje darove da bi postao moćan i uticajan.

Ali kakva bi to saznanja o kraljevim namerama taj pokret mogao da ima, pa da postane prava pretnja? Kralj je pokorio čitav kontinent – šta još može da uradi?

Naravno, ima drugih kontinenata. Drugih kontinenata s bogatim kraljevstvima – kao što je Vendlin, ta daleka prekomorska zemlja. Za sada se uspešno brani od njegovih pomorskih napada, ali ona ništa nije čula o tom ratu ni pre nego što je završila u Endoviru.

A zašto bi neki pobunjenički pokret mario za kraljevstva na drugom kontinentu kada mora da brine o sopstvenom?

Dakle, kraljeve namere mora da su u nekoj vezi s *ovom* zemljom, *ovim* kontinentom.

Ona ne želi da zna. Ne želi da zna šta to kralj radi, šta namerava s kraljevstvom. Iskoristiće ovih mesec dana da smisli šta će s Arčerom i pretvaraće se da nikada nije ni čula za tu groznu reč: *namere*.

Selena se suzdržala da se ne strese. Ona igra veoma, *veoma* smrtonosnu igru. A sada kada su njene mete ljudi u Riftholdu – sada kada je to *Arčer*... Moraće da smisli kako da je igra još bolje. Jer ako kralj sazna istinu, ako otkrije šta ona radi...

Uništiće je.